

Khánh Thảo

Cũ

Cũng đã mấy năm trời, kể từ ngày anh đi, một ngày nắng hanh hao chói chói. Không một chút tin nào về bên Thục. Không bao giờ thấy nick anh sáng, mặc cho Thục gửi hàng ngàn offline. Im lìm. Mất hút. Tan biến. Anh, không chút dấu vết.

Con đường ấy không đẹp. Cũ, bụi, gồ ghề. Có cây nhưng không xanh, cũng không mát. Nhưng Thục vẫn đi hàng ngày, đi để mong vận may cho gặp lại anh. Con đường mà một thời, lúc nào nụ cười của Thục cũng ngập hạnh phúc khi ngồi sau anh. Hồi yêu nhau ấy, chưa có khái niệm đường Hàn Quốc hay bến Nhật Bản, cũng không để ý lắm đến những góc thơ mộng trong công viên hay quán cà phê. Yêu nhau đơn giản đến lạt lẽo. Nhưng vui. Vui lắm. Và khổ. Khổ lắm.

Thế mà anh đi. Sau một lần giận dỗi. Sau một lần như bao lần, hai người nói chia tay. Hoá ra lần ấy chia thật. Chia cho anh một hành trang ở xứ xa xôi nào đó bên Pháp, và chia cho Thục chuỗi ngày lê thê đong đầy thương với nhớ. Một toà án vô hình đã ấn định thực thi lá đơn ly thân. Không phải ly hôn.

Bởi vì, Thục cứ thấy áy náy nếu đến với một người khác. Giả sử, anh ở lại, giải quyết cho gọn ghẽ rồi hăng đi, thì hơn. Đẳng này, anh ra khỏi cuộc sống của Thục như một trò đùa. Như một màn kịch. Không hiểu anh đã hết yêu thật chưa?

Đề đêm đêm, Thục nhớ những ngón tay anh...

- Này, có tin của Hoàng, mày nghe không?

- Sao cơ? Sao mày có? Anh ấy về chưa?

- Chưa về. Tin chính xác và mới toanh. Đi ăn tối đi, tao kể cho nghe.

Thục quá nôn nóng, đầu óc cô trống rỗng mù mịt. Tay lái điên đảo, hồi hộp. Quyên hẹn ở một quán ăn được bài trí tinh tế. Xinh đẹp rạng ngời.

- Mày nhìn lại mày đi, bơ phờ quá!

- Thì đẹp cho ai?

- Đẹp cho mày ý, không chịu chăm sóc bản thân gì cả! Ma nó lấy!

- Ủ...mày có tin gì, nói luôn xem nào...

- Thì ngồi xuống, gọi đồ ăn đi đã!

-....

- Gớm, nhắc đến Hoàng là cuống quýt lên...quên dần đi....

-.....

- Hoàng sắp về đây...

- Bao giờ?

- Tháng sau. Về với vợ sắp cưới.

- Vợ?

- Ủ....

- Ai?

- Diễm.

- Thật?

- Ủ.

- Mày chắc chứ? Ai nói mày nghe?

- Quan trọng gì...người ta hết yêu mày rồi, mà mày cứ ảo tưởng mãi thế?

- Tao cũng hết yêu rồi, chỉ là không quên được thôi.....

- Đồ ngốc!

Quyên không nói gì thêm. Mà bắt đầu ăn. Mặt lạnh lùng.

Diễm là bạn học của anh. Diễm yêu anh. Nhưng Thục cũng chỉ biết đến thế, chỉ coi nó là một điều thoáng qua, vì Thục mê mãi tin vào tình yêu đầu.

Thục lại nhớ những ngón tay anh, những ngón tay từng làm Thục mềm đi, rơi vào một khoảng êm ái nào đó. Đêm lại dài dằng... Ký ức như một cơn gió, vô hình, nhưng mon man, len lách, hoà trộn vào hơi thở, vào tóc, vào áo quần. Ký ức không màu. Ký ức không âm thanh, nhưng mọi hình ảnh thì xoáy sâu, thì rõ nét, vì nó được bảo quản kỹ lưỡng, được chăm chút và sử dụng thường xuyên. Ký ức không ở trước mặt, không ở sau lưng, không ở trong vòng tay Thục, ký ức cứ nhập nhòa trong trí nhớ, mà trí nhớ thì bao nhiêu chiều rộng, chiều sâu đều dành cho anh.

Ngày yêu nhau, Thục vẫn nằm gối đầu lên tay anh, hát cho anh nghe. Anh nhìn vào mắt Thục, kêu rằng đôi mắt tinh nghịch quá, và anh yêu Thục nhiều lắm. Ngày ấy, Thục điềm nhiên nhắm mắt ngủ ngon lành, giấc ngủ không mộng mị, mang cả nụ cười mãn nguyện theo. Nhưng chập chờn, Thục vẫn thấy tay anh xiết chặt Thục hơn, khế vuốt lên tóc, và thì thầm điều gì đó, đầy yêu thương. Thục luôn nghĩ rằng, sau này, hai người sẽ có ba đứa con, hai đứa con trai và một đứa con gái, chúng sẽ được nuôi dưỡng và lớn lên trong sự hài lòng và chăm chút của Thục, chúng sẽ mang óc thông minh của anh, và sự dịu dàng của Thục. Anh cười lớn khi Thục thổ lộ ước nguyện đó, nói rằng “Tất cả chúng nó đều giống em, nhất là đôi mắt tinh nghịch và cái trán bướng này này”, rồi anh hôn nhẹ lên trán Thục để minh chứng. Ôi chao, Thục nhớ như in, như chúng vừa mới xảy ra cách đây vài phút. Vậy mà, những ngón tay anh, đôi môi anh, giờ đây nồng nàn bên người khác; đôi mắt anh đang đắm đuối nhìn người khác; anh sẽ ở chung nhà với người khác, nằm chung giường với người khác; sẽ đem những hân hoan đê mê cho người khác! Thục không rõ mình có nên trách anh, có nên ghét người con gái tên Diễm kia không? Chị ta là một người không đẹp, không cao, đôi mắt buồn vơi vơi và ít nói. Đó là tất cả cảm nhận của Thục trong một lần gặp chị ta cùng với rất nhiều bạn bè của anh.

Công việc luôn khiến Thục cảm thấy mệt mỏi. Những tập tài liệu tiếng Anh dài cả trăm trang cần dịch. Sếp là một người tài giỏi nhưng khó tính, đòi hỏi các nhân viên cũng phải nỗ lực hết mình theo nhiệt huyết của sếp. Sếp chưa già, nhưng cũng không còn trẻ, đã từng có vợ, chưa có con, đeo kính không quá dày và cái kính là một thứ trang sức thực sự phù hợp với sếp. Sếp hay mặc áo sơ mi màu khói hoặc sương, hai cái thứ màu lạnh lạnh, băng lạnh, lờn vờn, như không tan, mơ hồ và thách thức. Mỗi khi căng thẳng, Thục lại liếc trộm sang phía sếp, miên man đắm chìm vào cái không gian mơ ảo mà màu áo sếp gây ra cho Thục.

Hôm nay cũng thế. Cuối tuần của cuối tháng, bản báo cáo làm Thục kiệt sức. Từ hôm gặp Quyên, đã hai tuần trôi qua, cả thấy là mười bốn đêm Thục gặm nhấm cái thông tin anh sắp về cùng với vợ chưa cưới, gặm nhấm nỗi nhớ những ngón tay anh. Sao mà Thục không thể dứt bỏ hình ảnh những ngón tay gầy ám mùi thuốc lá của anh. Đôi tay là đặc điểm mà hề gặp ai, Thục cũng để ý trước tiên. Nó có thể cho biết loại công việc người đó làm, gia cảnh người đó, sự khéo léo, hoặc thậm chí là tính cách. Quyên có những ngón tay thon dài, chau chuốt và mềm mại thái quá, nó cho biết chủ nhân là một người yêu điệu, nhưng vụng về và nhàn tản. Sếp có những ngón tay to ở đầu ngón, móng tay cắt cụt, hơi sâu vào trong, nhiều nếp nhăn ở đốt. Nhưng không chai. Đó là những ngón tay khó đoán nhất đối với Thục. Thoạt đầu, Thục đã chắc mẫm trong đầu người quản lý của mình xuất phát từ tầng lớp lao động chân tay cật lực và chăm chỉ, song, khi bắt tay sếp, cô không hề cảm thấy một chút chai sần nào, nó êm như chân mèo và lạnh. Cái lạnh mát tan sang tay cô, nhưng điều hoà và không gây phản cảm.

Những ngón tay của anh gầy, và lúc nào cũng có mùi thuốc lá!

Những ngón tay tài hoa, sáng tạo, những ngón tay biết chạm vào và nhen lên những cảm xúc bất tận cho Thục. Nhắm mắt vào là cô có thể cảm thấy chúng đang lướt qua vành tai cô, rơi xuống cổ, đi nhanh qua bờ vai, và nắm chặt lấy tay cô...

Tiếng rung của điện thoại trên bàn khè khè làm Thục choàng tỉnh, thoát khỏi cơn mộng mị bất chợt. Một dãy số lạ, dãy số chẳng có gì là đẹp, rối loạn và khó nhập tâm. Thục thôi đắm chiêu và nhấn phím màu xanh.

- Alô!

-

- Alô! Ai đấy a?

-

- Alô...

Và vào cái lúc Thục toan tắt đi, mạng điện thoại gần đây thường xuyên lỗi, gây ra những cuộc đàm thoại mà một trong hai người không thể nghe được, thì đầu dây bên kia cất lên:

- Thục à em?

- Vâng...- Sự run rẩy ập đến - Vâng... ai...

- Anh đây, may mà em vẫn dùng số này.

-

- Em đang làm gì đấy? Mình gặp nhau nhé! Đã quá lâu đối với anh.

- Em... vâng, quá lâu rồi, anh về rồi à? Anh về với ai? Có phải anh về để...

- Mình gặp nhau nhé, anh muốn nhìn thấy em quá!

- Vâng...à không...à vâng...à...em đang bận làm việc...

- Thế lúc nào em có thể gặp anh được?

- Chắc là muộn anh ạ...

- Ừm...thế lúc nào được, em điện cho anh theo số này được không? Số này anh dùng tạm thôi, anh vừa mua vội nó khi ra khỏi sân bay, cũng chẳng biết số như nào nữa...

Tiếng cười vang lên, đầu óc Thục căng ra, ong ong như sắp ngất. Cuộc điện thoại đã dừng. Cô thở nhanh, và cô thở nhanh hơn để không bị tức ngực. Anh nói rằng anh vừa về, anh mua vội một cái sim, và gọi ngay cho cô mong gặp. Chẳng giống cái người đã lẳng lẳng ra đi cách đây hơn ba năm, chẳng giống cái người về đây bên một hạnh phúc mới mà Quyên nói. Cô chỉ muốn lao ngay ra khỏi phòng làm việc, phóng đến khách sạn anh ở, ôm lấy anh mà ngẫu nhiên cho thoả thuê những chờ đợi. Những dòng chữ tiếng Anh nhảy múa vô nghĩa và khó hiểu trước mặt, Thục đã chẳng còn đủ kiên nhẫn và trí tuệ để thông suốt và dịch chúng ra thành tiếng việt đưa cho sếp. Thục cần nhìn thấy anh, cần chạm vào những ngón tay của anh. Hơn ba năm nay, Thục giữ nguyên số điện thoại không phải vì công việc hay ý thích, mà chỉ vì cái giây phút như vừa rồi. Giữ nguyên số để anh còn gọi, dù có khi nó cũng chỉ là một xác suất nho nhỏ

- À, em đang ở dưới phòng chờ hả? Đợi nhé, anh xuống đây, chúng ta đi ăn tối!

Anh ở khách sạn vì quê nhà anh cách Hà Nội hơn 100 km. Anh và cô đều là người ngoại tỉnh.

Thục ngồi xuống ghế, cảm thấy chân tay mình ướt nhẹp mồ hôi. Cánh cửa thang máy cách một tiếng khe khẽ báo mở. Người con trai trong đó bước ra, phong trần bụi bặm, trông xa cách vời vợi, trông như lạ lẫm. Không giống như Thục nghĩ là tìm mình sẽ đập loạn, tâm trí sẽ bối rối và sẽ chạy ào đến anh mà khóc, mà hỏi vì duyên cớ gì, anh bỏ cô cô đơn bao ngày tháng? Trái lại, thứ cảm giác duy nhất xuất hiện ấy là lạ. Nó giống như khi cô vừa chuyển nhà mới, phải mất một tuần để quen và thôi cái suy nghĩ là mình chỉ đến ở chơi. Hoặc là nó giống lúc Thục dọn dẹp đồ cũ, tìm thấy một cái vật be bé xinh xinh nào đó bị lãng quên và ngắm nghía một hồi, rồi lại cất đi hoặc quyết định loại bỏ. Anh đang ở đó, là anh, nhưng không phải là anh!

- Ừm...em gầy đi thì phải...Em đi xe máy đến hả?

- Không, em đi taxi...(Thục không đi xe, vì cô nghĩ mình không cần đến nó, cô muốn được ở lại với anh, đi bộ ra một quán ăn nào gần đó, rồi lại quay về khách sạn để bù đắp tất cả những mong mỏi bấy lâu.)

- Được rồi, vậy mình đi ra ngoài ăn rồi đi uống cà phê nhé!

Tại Thục ừ ừ. Giống như những cuộc hẹn hò chán ngắt mà Quyên vẫn kể khi chưa gặp được anh chàng nào đó mới. Hoá ra hơn ba năm rông, Thục mong chờ anh, là vì cô không được biết xiu xiu tin tức nào của anh, cô ám ức vì sự ra đi không đáng của anh. Tình yêu đã bị thời gian làm phai tàn lúc nào không hay. Anh như một ám ảnh không nguôi, như một bộ phim gay cấn trên ti vi cần xem hồi kết mà còn mười lăm phút cuối bỗng dừng mất điện, hoặc là như một sáng tác ngẫu nhiên đang tuôn chảy chưa kịp lưu thì máy tính lỗi window tắt ngấm.

- Sao hồi đó anh đi thật, mà chẳng nói với em lời nào? - Cuối cùng Thục cũng hỏi được cái câu hỏi day dứt Thục suốt quãng thời gian xa anh.

-Thì hồi đó em giận anh, em ghét anh, em nói đừng động tới em còn gì. Chúng ta đã chia tay, và anh nghĩ em chẳng muốn nhìn thấy mặt anh làm gì.

-

-

- Anh có nhận được tin nhắn em gửi trên mạng không?

- Em thừa biết là anh không mấy khi quan tâm đến nick hay chat mà. Hồi đó cũng chính em lập cho anh thôi, nói thật là sang đó bận bịu quá, anh cũng quên mất password.

- Anh sang đó làm gì?

- Anh học, học làm ăn, học sống, và giờ anh về để thực thi những điều đó.

- Anh có học cách yêu không?

- Cũng có.

Thục hơi nhói lên trong lòng. Cô nghĩ anh sắp nói gì đó về chuyện của cô và anh, tiếp tục chẳng? Không, còn Diễm? Hay là anh muốn nói anh chẳng còn yêu cô chút nào?

- Em nghe nói...

-

- Gì hả em?

- Nghe nói anh và Diễm...

- À, ừ...hì, sao em biết nhỉ?

Một cái nhói lên nữa, cao hơn lúc nãy, nó diễn ra đâu đó ở phía bên trái.

- Thì chỉ là nghe nói thôi....

- Thế thì nhân tiện, anh thông báo luôn, anh về đây cũng là để tổ chức đám cưới. Anh cưới vợ em ạ...

- Vâng....

- Lẽ ra thì anh cũng chưa cưới, nhưng Diễm có con với anh rồi....

Ra thế. Lúc này thì bỗng nhiên Thục lại muốn nghe anh nói rằng, anh yêu cô như những ngày trước khi ra đi, song sang bên đó, rồi Diễm cũng sang, cuộc sống thiếu thốn tình cảm đã đẩy anh vào một chọn lựa bất đắc dĩ. Một kịch bản quen thuộc thường thấy với những người đi xa. Như thế thì cũng dễ hiểu, anh vừa về đây, muốn gặp Thục để xin lỗi chẳng?

- Chắc chị ấy mừng lắm? Chị ấy yêu anh mà.

- Ừ, cả anh cũng mừng. Anh cũng yêu cô ấy.

Nếu như không phải ngay từ lúc đầu khi được nhìn lại anh, Thục đã giữ bình tĩnh, thì giờ nghe cái câu này, Thục sẽ gào lên mất. Anh nói ra điều đó thân nhiên như là từ trước đến nay, Thục chưa từng là người yêu của anh vậy.

Rồi anh bắt đầu kể. Kể về những ngày anh sống bên đó, những con người anh gặp, về Diễm, về ý định đám cưới... tuyệt nhiên không có chỗ cho Thục và những đợi chờ của cô trong suốt buổi tối.

- Thế em bao giờ cưới?

- Em á? - Thục nhếch mép cười - Chắc cũng sắp thôi anh ạ...

- Ừ, thế là tốt rồi. Nãy giờ huyền thuyên, anh quên không hỏi giờ em yêu ai?

- Em yêu một người không đẹp trai, nhưng đây năng lực, hơi già so với em, khó tính, nghiêm khắc. - Bất giác, Thục mô tả sếp.

- Trời, anh cứ tưởng em sẽ thích ai đó lãng mạn hơn anh chứ?

- Cần gì anh, em cũng khác rồi, giờ em ghét mấy thứ lãng mạn lắm. Nào là tình yêu suốt mướt, nào là đợi chờ, em thấy chúng tẻ ngắt anh ạ...

- Thế là tốt đấy... Diễm cũng thế. Cô ấy là người rất thực tế, chính nhờ cô ấy anh mới biết thế nào là cuộc sống tốt...tuần sau cô ấy mới bay về.

Và rồi anh còn hỏi thăm vài người bạn chung, vài người họ hàng của Thục, những người anh đã gặp. Thục ngắt ngang anh khi anh vẫn còn hào hứng:

- Em phải về đây, để em trả tiền cà phê cho, coi như em khao lương vừa lĩnh, hỏi anh đi em chỉ mới là cô sinh viên vừa ra trường, nhỉ?

Anh có thoáng ngỡ ngàng:

- Anh muốn...

- Muốn gì cơ?

- Muốn...nói chuyện với em lâu hơn,...thú thật anh muốn ở với em đêm nay...- Giờ Thục mới nhìn lại những ngón tay anh, nó vẫn gầy guộc như thế, đang đan vào nhau vụn vụn như một đứa trẻ mắc lỗi.

- Không được anh ạ, không biết Diễm thế nào, chứ còn người yêu của em sẽ không thích em làm điều đó đâu. Em về nhé!

Thế là hết. Chấm dứt thật sự chuỗi ngày héo mòn của Thục. Hơn ba năm qua, Thục đã làm cái điều xuẩn ngốc là tìm anh về mỗi đêm, đặt ký ức anh cạnh giấc ngủ, lấy những ngón tay anh làm biểu tượng. Anh chỉ còn muốn ở với Thục một đêm chứ không phải là suốt đời. Anh nghĩ rằng, nó sẽ khoá lấp được nỗi cay đắng đang loang ra, chảy tí tách trong người Thục ư?

Thục bắt taxi quay về công ty. Cô sẽ hoàn thành cái báo cáo dang dở lúc chiều.

Phòng sếp vẫn sáng đèn, vẫn để ngõ cửa như thường thế, nên Thục hay liếc nhìn cái màu áo màu khói, màu sương của sếp. Thục tự thấy buồn cười là trong phút chốc cô đã lấy sếp ra để minh họa cho người yêu của cô. Người cô yêu là người cô vừa chia tay, chia tay thật sự ấy, với những ngón tay gầy đầy mùi thuốc lá

- Sếp chưa về ạ? Em quay lại hoàn thành cái báo cáo...

- À... Thục đấy à? Tưởng hồi chiều mệt mà? Sao không nghỉ cho khoẻ?
- Dạ thôi, em đỡ rồi, đầu tuần phải gửi cho bên kia rồi, em làm xong mai nghỉ một thể.
- Ủ, hoan nghênh tinh thần làm việc! Phòng tôi có cà phê này, cô chịu khó cầm ít nước nóng, uống cà phê rồi tôi với cô cùng thức!
- Dạ...- Thục hít sâu, chưa bao giờ cô lại thấy yêu thích công việc đến thế. Nhìn kỹ thì áo sếp hôm nay có màu khói xanh, không phải khói xám.
- À Thục này...
- Dạ?
- Có khi tuần tới công ty ta đi nghỉ mát thôi! Tôi cũng bóc lột mọi người quá!
- Thế thì thích quá! Sếp cho mọi người đi biển nhé!
- Nhất trí.

Thục đặt cốc cà phê lên bàn sếp rồi quay về chỗ ngồi của mình. Cô nghĩ đến chuyện mình ngồi bên biển ngắm hoàng hôn, điều mà suốt thời gian yêu anh, cô đã mong được làm cùng anh mà chưa có dịp. Cảm giác ấy nhẹ bằng....

Hà Nội, tháng 7 năm 2008